

γλυκαννησόνερο τό, ἐνιαχ. γλυκανῶν τσόγιου Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ υ κ ά ν ν η σ ο καὶ ν ε ρ ό.

Τὸ ἀφέψημα τοῦ γλυκαννήσου: Πουτίζου γλυκανῶν τσόγιου (ἐνν. τὸ νήπιον).

γλυκαννησόξυλο τό, Ἰων. (Κάτω Παναγ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ υ κ ά ν ν η σ ο καὶ ξ ύ λ ο.

Τὸ στέλεχος τοῦ φυτοῦ Ἄνησον τὸ κοινόν (Pimpinella anisum): Πετοῦσαν ἔς τὴν ἄκρην τὰ γλυκαννησόξυλα.

γλυκαννησόσπορος ό, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ υ κ ά ν ν η σ ο καὶ σ π ό ρ ο ς.

Τὸ σπέρμα τοῦ φυτοῦ Μάραθον τὸ κοινόν (Foeniculum vulgare).

γλυκανοίγω Ἦπ.—Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 78, 176.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ἀ ν ο ί γ ω.

Ἀνοίγω μετὰ γλυκύτητος, ἀπαλότητος, νοηλείας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σηκώθ' ἢ κόρη τὸ ταχύ, τὰ μάτια γλυκανοίγει

Ἦπ. || Ποίημ.

Ὁ μαῦρος κόσμος γίνεται τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλη
μὲ σφραγισμένα ἀκόμα χεῖλη,

ποῦ μ' ἔνα ἀλαφροστάλαγμα καὶ ποῖν ἢ αὐγοῦλα φύγη
ἢ θεία δροσιά τὸ γλυκανοίγει

Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν., 176.

γλυκανοστιὰ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δίβρ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ ν ο σ τ ι ά.

1) Ἡ ιδιότης τοῦ γλυκανόστου, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἡ ἀνεπαρκὴς γλυκύτης Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀ ν α λ α τ ά δ α 1. 3) Ἀστειότης κατ' ἐπίφασιν μὲν ἡπία, πράγματι ὁμως δεικτική ἐνθ' ἄν.: Φέγα, ρέ, μὲ τίς γλυκανοστιές σου. Μοῦ ῥχεταὶ νὰ ξεράσω, ποῦ σ' ἀκῶ! Πελοπν. (Δίβρ.) Πβ. ἀ ν α λ α τ ά δ α 2.

γλυκάνοστος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκάνουστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ἄ ν ο σ τ ο ς.

Γ λ υ κ α ν ά λ α τ ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκαντικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνθ.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. γ λ υ κ α ν τ ι κ ό ς.

1) Ὁ κατάλληλος πρὸς γλύκανσιν λόγ. σύνθ. 2) Τὸ οὐδ. γ λ υ κ α ν τ ι κ ά, ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἢ χημικῶν οὐσιῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ γλύκανσις ἐτέρων οὐσιῶν λογ. σύνθ. 3) Μεταφ., ὁ ἐπιφέρων ἡρεμίαν, ἀνακούφισιν, ὁ πραϋντικὸς Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

γλυκαντόμος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκαντόμος Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ γ α λ α ν τ ό - μ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Βενετ. galantomo.

Ὁ ἐλκυστικὸς καὶ ἀξιαγάπητος. Συνών. γ α λ α ν τ ό - μ ο ς.

γλυκάντσιν τό, ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) γλυκάντσιν Πόντ. (Οἶν.) γλυκάντσιν Πόντ. (Κοτύωρ.) γλυκάντσ'

Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυκάντσιν Πόντ. (Ἀμισ.) γλυκάντσ' Πόντ. (Ἰοφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυκάντσιν Πόντ. (Οἶν.) ἀγλυκάντσιν Πόντ. (Ἀμισ.) Θηλ. γλυκάντσα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ υ κ ά ν τ ι ν, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ α ν τ ό ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. τὸ Ἑλληνιστ. παράγ. γ λ υ κ α ν τ ι κ ό ς καὶ τὸ νεώτ. σύνθ. ἀ γ λ ύ κ α ν τ ο ς.

1) Ἐλαφρῶς γλυκύ, ὑπόγλυκυ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. κ.ά.) Συνών. γ λ υ κ ο ύ τ σ ι κ ο ς. 2) Πολὺ γλυκύ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Ἰοφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀτὸ τὸ φαγὶ πολλὰ ἀγλυκάντσιν ἐν Ἀμισ. Τὸ κολογκιθ' γλυκάντσ' ἐν Ἰοφ. 3) Ὡς οὖσ., φυτὸν τοῦ ὁποίου ὁ ἐδωδιμος βλαστὸς ἔχει ὑπογλυκάζουσιν γεῦσιν Πόντ. (Χαλδ.) 4) Πυῶδες ἐξάνθημα τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν νηπίων τὸ γνωστὸν εἰς τὴν ἐπιστήμην μὲ τὸ ὄνομα «μολυσματικὸν κηρίον» Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. γ λ υ κ ή τ ρ ά γ λ υ κ ε ι ά (βλ. λ. γ λ υ κ ό ς B5), σ ά γ ο υ ρ ο, σ α γ ρ έ, σ ά γ ρ ι ο.

γλυκάξαφνος ἐπίθ. Ν. Ἔστ. 1 (1927), 865.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ ἄ ξ α φ ν ο ς.

Ὁ αἰφνίδιος καὶ γλυκὺς συγχρόνως: Καὶ πέρασε ἀπ' ὁλοῦς, ἀνάμειχτη μὲ φόβο καὶ μυστήριον, μιὰ γλυκάξαφνη ἀνατριχίλα ἔς τὴν ἀναμονὴ τῆς μεγάλης Ἀνάστασης.

γλυκαπαντέχω Μ. Τσιριμῶκ., Ὡρες δειλιν. 47.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. ἀ π α ν τ έ χ ω.

Ἀναμένω, προσμένω κατεχόμενος ὑπὸ εὐχαρίστου, οἶονεὶ γλυκέος αἰσθήματος: Ποίημ.

Μιὰ ἀγάπη τώρ' ἀγνή, γλυκεῖα σὰν μέλι,
ποῦ τὴν γλυκαπαντέχει καὶ τὴν κλώθει,
τὸν κάνει σκλάβο τῆς, θέλει δὲ θέλει...

γλυκαπαντοχή ἡ, Ν. Ἔστ. 11(1932), 150 γλυκαπαντοχή Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ π α ν τ ο χ ή.

Ἡ γλυκεῖα ἀπαντοχή, προσμονὴ ἐνθ' ἄν.: Δὲν θὰ τσ' μνηθῶ τοῦτις τ'ς στιγνές τ'ς νύχτις ἀπ' τ' γλυκαπαντοχή μ' Λέσβ. Θὰ ξαναἰδῶ κεῖνη ποῦ πόνεσα γιὰ δαύτη κ' εἶναι ἡ γλυκαπαντοχή τῆς ζωῆς μου Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν.

γλυκαπάτη ἡ, Ν. Ἔστ. 22 (1937), 1237.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ π ά τ η.

Ἡ ἀπάτη ἢ προξενούσα εὐχαρίστησιν, οἶονεὶ γλυκύτητα: Ἐννοῶσαν μιὰ γλυκαπάτη, πὼς τάχα θὰ μπορούσε κατὶ νὰ γίνη.

γλυκάπιδον τό, Πόντ. (Ἀργυρούπ. Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) γλυκάπ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὖσ. ἀ π ί δ ι.

Εἶδος ἀπιδίου τὸ ὁποῖον ἔχει γλυκεῖαν γεῦσιν Πόντ. (Ἀργυρούπ. Τραπ.): Ἐφαγα τρία γλυκάπιδα κ' εὐχαριστέθα Ἀργυρούπ. β) Κατὰ συνεκδ., τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον παράγει τοιαῦτα ἀπιδία Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.): Ἄσμ.

Ἀπίδι μ' καὶ γλυκάπιδον, π' ἐγλύκανες τὸ φῶπο μ'! (φῶπο = ψυχίτσα) Κρώμν. Τραπ.

γλυκαποκοιμίζω Ἦπ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) κ.ά. γλυκαποκοιμίζου Μακεδ. (Καστορ.) γλυκαποκοιμίζω Μύκ.

